

[Robert Pedersen.]

Jeg skal til allersidst lige fortælle en fascinerende oplevelse, jeg havde i New York, hvor jeg traf en af vores tidligere fremstående ambassadører, der fortalte, at da danske piger havde vundet VM i fodbold, hvor 140.000 mennesker havde set dem i Mexico 4-5 gange og alle bladene havde givet Danmark mere publicity, end vi nogensinde har fået tidligere i Sydamerika, så måtte man telefonere hjem og spørge, om man måtte give dem en gang flæskesteg og en øl, mens enhver tredjerangs handelsrejsende har krav på bevågenhed.

Der er altså mange områder, hvor vi som politikere kan være med til at vise idrætten bevågenhed.

Brixtofte (V):

Indledningsvis vil jeg udtrykke venstres tilfredshed med, at vi i dag skal have en principiel debat om idrættens og friluftslivets stilling i det danske samfund. Samtidig vil jeg advare imod at tro, at når denne principielle debat er afsluttet og der forhåbentlig er sagt nogle velvalgte ord, som vi gerne skulle være i stand til, er der ikke mere at udrette. I virkeligheden er den debat kun startskuddet, og det vigtigste er, at denne debat følges op af en række konkrete lovgivningsinitiativer, der kan medvirke til at løse de problemer, som idrætten og friluftslivet i dag må slås med. Med henblik på at fremme et sådant lovgivningsarbejde har venstres folketingsgruppe nedsat et udvalg, der løbende skal tage stilling til de spørgsmål, der er af interesse for denne vigtige del af det danske samfundsliv.

I dag vil jeg på venstres vegne fremlægge nogle principielle betragtninger om idrættens og friluftslivets stilling i vores samfund. Disse synspunkter tager ligesom debatten deres udgangspunkt i den fortrinlige betænkning om idrætten og friluftslivet, der blev afgivet i sommeren 1974.

For venstre er det indlysende, at i et moderne, industrialiseret samfund bliver behovet for idræt og friluftsliv større og større. I vores hverdag kommer flere og flere langt væk fra naturen og fra egentligt fysisk arbejde. I stedet for sidder mange muret inde i store bygninger, som oftest ved usundt, stillesiddende arbejde hele dagen lang. I vort arbejde bliver vores muskler

og kondition derfor ikke udviklet i tilstrækkelig grad, og der er ingen tvivl om, at dette indebærer en større risiko for f. eks. en række lidelser i hjerte og blodkar. Selv om det i sig selv af mange grunde er rigtigt at slippe af med det hårdeste og mest belastende arbejde, er det nødvendigt, at befolkningen i fritiden indhenter det forsømte.

Hensynet til helbredet er ikke det eneste argument for, at det er rigtigt, at så mange som muligt deltager aktivt i idrætslivet. I fremtiden får vi sandsynligvis mere og mere fritid, og idrætten er her et godt tilbud til alle aldersklasser. Idrætten giver deltagerne muligheder for oplevelser, som man ikke kan få i hverdagen. Enhver aktiv deltager i idrætten kan genkende den situation, at en flok halvstressede og halvirritable mennesker på ganske kort tid gennem idrætten bliver veloplagte gennem de oplevelser, idrætten har givet deltagerne. Mentalhygiejnisk, eller hvad man kalder sådan noget, må idrætten derfor betragtes som en ualmindelig god fritidsbeskæftigelse.

For venstre er målsætningen for en idrætspolitik, at det gælder om at få flest muligt mest muligt aktiveret i en eller anden form for idrætsudøvelse. Selv om der også må tages hensyn til en elite, er det de manges idrætsudøvelse, der må være vigtigst for den politik, der føres på dette område. Heldigvis har vi i Danmark en god tradition for den brede folkelige idræt i modsætning til andre lande, der mere eller mindre bevidst har satset på en lille elite. Denne tradition skyldes vores foreningsliv. Man anslår i betænkningen, at der er omkring 9.000 foreninger, der landet over organiserer idræt for omkring 1,2 millioner aktive idrætsudøvere. Det er venstres opfattelse, at disse foreninger fortsat skal være hovedkernen i dansk idrætspolitik; foreningerne kan tilbyde en række kvaliteter, der aldrig kunne opnås, hvis det f. eks. skulle være det offentlige, der skulle organisere idrætten.

For det første er foreningslivet karakteriseret ved, at deltagerne ved siden af at slå til en bold eller springe over en hest oplever et samvær med andre mennesker. I vores samfund, hvor vi i arbejdsliv og privatliv bliver mere og mere inddelt i snævre faglige båse, er idrætten chancen for at møde nogle af dem, der til hverdag sidder i de andre båse. En række undersøgelser viser, at idræts-